

Oficialii români n-au ținut cont că acest Pact este odios și detestabil

Oficialii români n-au ținut cont că acest Pact este odios și detestabil. Dimpotrivă, l-au mușamalizat. Cumplită responsabilitate și detestabilă, în întreaga viață politică internațională. Din nou imaginea României a fost deteriorată pe cursa lungă a istoriei. Dar iată că o singură țară, Ucraina (În fapt imperiul URSS de apus), grav contaminată de microbul imperial sovietic, a insistat și a vrut să șteargă din memoria întregii lumi, Pactul nazisto-bolșevic. De ce? Pentru a rămâne în continuare beneficiara acestui Pact. Și cine o sprijină? Este incorect a spune România, ci niște persoane care prin concursul unor împrejurări deosebite istorice și politice, au ajuns în fruntea României, în frunte cu d-l Emil Constantinescu, președintele României. Dumnealui a călcat în picioare cele două precedente din chiar cele două state românești, România și Republica Moldova, din 1991. Primul, Declarația de Independență a R. Moldova, are o referire clară la Pactul Molotov-Ribbentrop, la întregul teritoriu al României anexat de URSS, deci și la cel care azi mai este inclus în Ucraina, însăși R. Moldova fiind constituită de către URSS pe o parte din acest teritoriu. Al doilea, Declarația Guvernului României, tot din 1991, prin care se recunoaște independența R. Moldova, de asemenea se referă, fără echivoc, la Pactul Molotov-Ribbentrop, recunoașterea Independenței R. Moldova fiind considerată ca un pas decisiv spre înlăturarea pe cale pașnică a consecințelor nefaste ale Pactului. Cum de chiar omul din fruntea României, a călcat în picioare aceste precedente, acționând fățiș împotriva intereselor poporului român? Ignorarea acestor două declarații este de ajuns pentru a fi excluse orice explicații, acum și în vecii vecilor. Doar cu câteva luni înainte de alegerile generale, din 1996, Convenția Democrată din România, al cărei președinte era d-l Emil Constantinescu, s-a opus cu succes semnării Tratatului cu Federația Rusă, deoarece nu se denunța Pactul Molotov-Ribbentrop. Și așa ceva a contat enorm, electoratul votând pentru un astfel de viitor președinte al României. Care, doar la câteva luni, în același an 1996, după ce a ajuns președinte al României, într-o grabă uluitoare, ne-a pus pe toți asupra faptului împlinit, acționând contrar atitudinii CDR (Convenția democrată Română) de dinaintea alegerilor. Ceea ce ne dă dreptul să ne întrebăm dacă nu cumva este și în serviciul unor interese străine (Moscova-Kiev). Cum am respinge această

întrebare, când șeful statului român, sfidând poporul român, a făcut deliberat servicii moștenitorilor Pactului nazisto-bolșevic? A făcut servicii Uniunii Europene, SUA, României? În nici un caz. Doar Moscovei și Kievului. Chiar dacă a încercat să arunce praf în ochii românilor, că ar fi ceva interese ale UE. Și că în UE nu vor intra țări care au probleme teritoriale între ele. Ucraina are teritoriu de restituit! Ucrainei îi era și îi este imposibil să acceadă în UE, cu drepturi depline. Dar dumnealui, d-l Emil Constantinescu a acționat și împotriva părții sănătoase, în curs de debolșevizare a Ucrainei. De vindecare de microbul imperial. Avem în vedere pe toți deputații Ucrainei din Congresul Deputaților Poporului al URSS, care, la 24 decembrie 1989, au votat, în unanimitate, pentru dclaraarea Pactului Molotov-Ribbentrop, nul ab initio. În felul acesta d-l președinte Emil Constantinescu a sprijinit forțele bolșevico-imperiale din Ucraina. Se va redresa Federația Rusă, economic și militar? Înseamnă că-i va ridica d-lui Emil Constantinescu un monument. La fel și Kievul, prin acei cetățeni ai Ucrainei care au uitat ce soartă au avut imperiile și continuă să aibă. Desigur din această situație cea mai expusă este Ucraina. Occidentalii știu să aprecieze cinstea, respectarea adevărului și dreptatea. Ucraina mai reprezintă, prin teritoriul său extranațional, un real pericol pentru UE și o tenație pentru Moscova, de a-și apropia, sau anexa Kievul. Dacă Ucraina ar fi renunțat la cele două vârfuri de lance (prin teritoriile românești) îndreptate împotriva Europei Occidentale, până în Slovacia, și pe Dunăre, până în Serbia (și Bulgaria), azi UE ar fi înaintat fără nici un risc până la adevăratele frontiere ale Ucrainei și nu ne îndoim, ar fi investit enorm în Ucraina, inclusiv mari sume nerambursabile. Dar a înaintat, într-o primă etapă, numai militar, prin NATO, în Polonia, pentru a-și mări gradul de apărare. Urmează posibilități și eforturi, în timp, de a fi incluse și celelalte țări din est în UE. Dar integrarea progresivă a Ucrainei imperiale ridică mari semne de întrebare, riscul Moscova-Kiev ne fiind înlăturat. Ucraina nu este mai bogată și mai sigură pe viitorul său cu teritoriile românești (nordul Bucovinei, Herța, nordul și sudul Basarabiei și Insula Șerpilor), dimpotrivă. Ucraina nu a câștigat încrederea nimănui, dimpotrivă. Prin pactul nazisto-bolșevic, de care beneficiază azi, nu a păcălit conștiința țărilor din Europa și nici SUA, dar s-a păcălit pe sine. Îi menține pe semnatarii Pactului, victorioși, în istorie. Îngrijorătoare eorare de calcul. Actualele granițe ale Ucrainei păstează intactă revenirea militaro-strategică a Moscovei-Kiev, în raportul strategic față de UE, aproape ca pe vremea URSS, ceea ce înseamnă că UE și SUA n-au prea

câștigat, atât de mult, pe cât se pare
(Gheorghe Gavrilă Copil, Societatea Culturală București-Chișinău, Dacia Eternă,
București, 1999, p.69-71).